

DIARI DE SESSIONS DE LA **COMISSIÓ DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL. PM. 353-1992 Fq.Con.núm. 33/27

IX legislatura

Any 2018

Núm. 92

Presidència
de l'Honorable Sra. Maria Concepció Obrador i Guzmán

Sessió celebrada dia 3 de maig de 2018

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

Compareixença de la Sra. Maria Victòria Sintès i Rita, de la Sra. Victòria Torres i Hambelton i de la Sra. Maria Ripoll i Pons, representants del CEIP Antoni Juan Alemany de Maó, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit propi de la seva actuació.

..... [1444](#)

LA SRA. PRESIDENTA:

Senyores i senyors diputats. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions.

No hi ha cap substitució.

Compareixença de la Sra. Maria Victòria Sintes i Rita, de la Sra. Victòria Torres i Hambelton i de la Sra. Maria Ripoll i Pons, representants del CEIP Antoni Juan Alemany de Maó, per tal d'exposar la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la Ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina feta per Illes per un Pacte Educatiu, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit propi de la seva actuació.

Passam a l'únic punt de l'ordre del dia d'avui relatiu a la compareixença de la Sra. Maria Victòria Sintes i Rita, de la Sra. Victòria Torres i Hambelton i de la Sra. Maria Ripoll i Pons, totes en representació del CEIP Antoni Juan Alemany de Maó, prevista al pla de treball de la ponència per a l'estudi del document lliurat a aquest Parlament pel Consell Escolar de les Illes Balears i elaborat sobre la feina per Illes per un pacte educatiu, per tal que exposin la seva visió i opinions sobre la matèria pròpia de la ponència, especialment en aquelles qüestions més relacionades amb l'àmbit propi de l'actuació de cada compareixent.

Assisteixen la Sra. Maria Victòria Sintes i Rita, la Sra. Victòria Torres i Hambelton i la Sra. Maria Ripoll i Pons. La presidència, en nom de la comissió, els dona la benvinguda.

Té la paraula la Sra. Maria Victòria Sintes i Rita, per un temps de deu minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN ALEMANY DE MAÓ (Maria Victòria Sintes i Rita):

Bones tardes, Sra. Presidenta, senyors diputats i diputades. Quan fa un mes ens van proposar assistir a una sessió de la Comissió de Cultura, Educació i Esports del Parlament de les Illes Balears, per donar el nostre parer sobre el pacte educatiu, a partir de la nostra experiència com a docents d'una escola amb un alt índex d'immigració, alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu i amb alumnes en situacions familiars desfavorables, vam sentir una gran responsabilitat. Pensem que per a tota la comunitat educativa i la societat en general, la possibilitat de tenir un pacte consensuat i realista és una gran oportunitat que no podem deixar perdre.

Evidentment, també és un gran repte, però del tot necessari si volem superar la gran inestabilitat que vivim. En aquest sentit creiem que és molt important donar veu a les escoles i instituts, als metres i professors, ja que de vegades sentim que els professionals de l'educació i les administracions vivim realitats paral·leles, que poc tenen a veure una amb l'altra. Si pens en les paraules que utilitzarien els nens, seria com parlar d'escola versus administració, per tant, un pacte consensuat i

de gran difusió permetria canviar la preposició "versus" per la preposició "amb", l'escola amb l'administració, o sigui l'escola junt amb l'administració.

Després d'una lectura acurada del pacte i després de reflexionar sobre alguns aspectes rellevants, el nostre centre educatiu entén que es tracta d'un primer pas, encaminat a donar resposta al que volem. Per tant, hi ha un conjunt de propòsits, intencions i objectius a treballar. Però com ho farem? Aquest és el dilema i considerem que s'ha de concretar. Per tant, totes les nostres aportacions estan fetes des d'un punt de vista constructiu, amb una finalitat de provocar una millora en l'educació.

Abans de parlar de les observacions sobre el pacte educatiu, ens situarem en el context del nostre centre, per entendre el per què de les nostres concrecions. El CEIP Antoni Juan Alemany es troba ubicat enmig de dos barris antics de Maó, es caracteritza per ser un barri amb famílies amb un nivell sociocultural i econòmic mig-baix, és una zona amb un alt índex d'immigració, concretament en el nostre centre tenim dotze nacionalitats diferents, principalment del Marroc i de l'Equador. El centre és un col·legi públic d'educació infantil i primària, d'una línia i amb 160 alumnes, dels quals hi ha 84 alumnes de famílies estrangeres i 50 alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu, els quals, i la gran majoria, són alumnes amb problemàtica sociofamiliar, concretament 20 alumnes de condicions personals i 19 alumnes amb trastorns d'aprenentatge.

Com a equip directiu quan vam agafar el càrrec, teníem molt clar que l'escola necessitava un canvi radical, la situació acadèmica i social de l'escola era negativa. Els maonesos veien el centre com a un gueto i també el professorat el rebutjava, pel gran desgast professional que implicava treballar amb aquestes condicions i poder atendre adequadament la gran diversitat. Gràcies a les comissions de servei, vàrem cercar bons professionals que volguessin venir al centre a engegar nous projectes, alguns socials, com el projecte de música "4 cordes" i el projecte "llengües estrangeres", ja que la majoria dels nostres alumnes no podrien accedir a aquests ensenyaments fora de l'educació obligatòria per motius econòmics.

Per tant, l'escola ha de tenir una funció compensadora, per poder seguir estudiant, per poder obrir portes al món laboral, tant per als alumnes amb perspectives acadèmiques, com per als que no, i, a més a més, per anar formant una societat maonesa en valors i competent. A més a més, vàrem posar en marxa un nou tipus d'organització a nivell de centre, per poder treballar en xarxa, creant una cultura compartida entre tots els professionals, aprofitant al màxim les qualitats de cadascun i també, així, suplir algunes mancances d'alguns mestres.

Des que es va instaurar la LOMCE ens hem distribuït en tres cicles, la nostra organització de centre simula l'organització de secundària per especialitats, on trobam un especialista en matemàtiques, llengua catalana, llengua castellana i llengua anglesa, que també engloba les ciències naturals i ciències socials, sense perdre la figura de tutor

referent. Això implica que cada tutor és especialista d'una àrea, el qual imparteix classes als altres cursos del seu cicle.

A continuació exposaré les nostres concrecions, en base a alguns apartats del pacte. Començaré per l'apartat 2, societat, i concretament pel sots-apartat 2.3.3, participació actives de les famílies. El paper de les famílies ocupa un espai de consideració dins el pacte, la nostra escola presenta unes peculiaritats molt concretes quant a famílies. Pensem que donar veu a les APIMA és democràtic i just, certament ho és, però de vegades la bona voluntat es torna un handicap, l'APIMA d'una escola com la nostra no té recursos de cap tipus, la il·lusió i les ganes d'unes poques famílies no és suficient davant APIMA amb capacitat de gestió i amb formació específica. Si parlem d'equitat, no es pot entendre com escoles amb grans APIMA, per exemple, puguin millorar o dotar-se d'informàtica i biblioteca, o puguin beneficiar-se dels pressuposts participatius, que una escola com la nostra no ho pot ni somiar. Hi ha d'haver mesures de compensació, o mai no podrem parlar d'igualtat d'oportunitats.

Sots-apartat 2.3.5, el paper de les famílies vers el centre educatiu. La nostra experiència ens demostra que s'haurien de regular tots els absentismes que es produeixen per viatges de llarga durada durant el curs escolar. En el cas dels magrebins, alguns comencen a final de setembre, o mitjans d'octubre, perdent-se el període d'adaptació. I en el cas dels sud-americans a mitjans curs marxen dos o tres mesos al seu país. Això suposa un gran retrocés per a l'alumnat i també per al grup, que pateix les conseqüències quan aquests alumnes tornen, sense mencionar el que suposa per al mestre i per a l'organització a nivell de suports.

Sots-apartat 2.3.7, participació dels alumnes en el centre educatiu. En aquest apartat es parla de desenvolupar capacitats i habilitats per a una convivència social, que s'ha de treballar de manera transversal i també es parla d'intel·ligències múltiples. Però considerem que l'educació emocional és essencial per a aquest tipus d'alumnat, ja que un nombre elevat d'alumnes presenta buits emocionals, autoestima baixa i necessiten atenció individualitzada, per poder participar activament en el dia a dia. Aquest tema el desenvoluparà la meva companya Maria.

Sots-apartat 2.3.8, nous perfils professionals. Tornaré recordar allò que he dit al principi de la necessitat d'un pacte realista, es parla de la necessitat de nous perfils professionals dins els centres educatius, ja és un pas acceptar l'evidència d'aquesta necessitat tant de temps reivindicada. Però és això factible? No sigui que ens fem il·lusions i després ens diguin allò que l'escola hauria de tenir, però no pot tenir, el pressupost comanda.

Ens podem formar, podem innovar, podem posar tota la nostra voluntat per cercar els millors resultats acadèmics, però tant estudis com la pròpia experiència t'ensenya que un nen amb gana, cansat i preocupat no pot aprendre. Hem d'aprofundir més i aquesta càrrega no es pot deixar només en mans dels mestres, necessitam d'altres professionals en plantilla. A centres com el nostre és fonamental la figura de

treballador social o educador social en plantilla, a pesar de ser una escola d'una línia. Per tant, aquests perfils professionals són necessaris per orientar, acompanyar i assessorar els nostres alumnes i famílies, si no tornarà recaure damunt el professorat.

Passaré a l'apartat 3, polítiques públiques i administració, sots-apartat 2, 3.2.1, planificació escolar. El pacte parla del criteri d'equitat en l'escolarització, però no especifica com es durà a terme. En aquest cas els darrers anys hem notat una milloria gràcies al repartiment equitatiu d'alumnat NESE. A més a més la nostra experiència ens demostra que és essencial una escolarització 0-3 anys de qualitat, i no assistencial, ja que la gran majoria dels alumnes que no han estat escolaritzats mostren mancances pel que fa a hàbits i rutines, actitud d'escolta, habilitats emocionals i socials, i a vegades ens trobem casos en què es podrien haver detectat abans certes dificultats i diagnòstics.

Sots-apartat 3.2.2, ràtios. El pacte parla d'una ràtio de 25 alumnes per aula a educació primària, però la nostra experiència ens demostra que a escoles amb un alt índex d'alumnat amb situacions familiars desfavorables amb grups més reduïts es pot atendre aquest alumnat de manera més individualitzada.

Sots-apartat 3.5, model lingüístic. El tractament preferent de la llengua pròpia de les Illes Balears, considerem necessària una bona immersió lingüística a educació infantil i per als nouvinguts, utilitzant el català estàndard sense perdre la varietat dialectal i sempre mantenint una competència similar en les dues llengües oficials. A la nostra escolar, on el català no és la llengua vehicular dins l'àmbit familiar de la majoria d'alumnes, és important potenciar l'expressió oral en llengua catalana, i per això considerem necessari mantenir iniciatives com la nova figura del dinamitzador lingüístic. Quant a l'ensenyament d'una llengua estrangera, ho desenvoluparà la meva companya Victòria.

Pas a l'apartat 4, centres; sots-apartat 4.2.1, autonomia pedagògica. En aquest punt parla de la finalitat del currículum d'una manera molt concreta: parla del treball en equip i gestió de les relacions interpersonals; aquí es torna a donar per suposada l'estabilitat emocional de l'alumnat, que no és la realitat en tots els centres; no podem parlar de treball en equip i treball cooperatiu sense abans treballar el desenvolupament holístic, que desenvoluparà la meva companya Maria.

Sots-apartat 4.2.3, autonomia de gestió de personal. La nostra experiència ens demostra que per treballar a una escola com la nostra es requereixen determinades actituds, habilitats socials per poder fer front a la implicació i al compromís que les nostres famílies i alumnes requereixen; no és ni més ni menys fàcil, perquè a la nostra professió, siguis on siguis, sempre dones el màxim, és tan simple o complex com sentir-te identificat o no amb el projecte de centre; per això és tan i tan important l'autonomia de centre per a l'estabilitat de la plantilla, però plantilla que estigui d'acord amb el projecte de centre i a més a més el dugui endavant.

Sots-apartat 4.2.7, avaluació de centre i dels seus agents. L'administració fa referència a l'avaluació del sistema educatiu; la nostra experiència ens demostra que fins ara les avaluacions a centres es basen en avaluacions quantitatives -les escoles són xifres a l'àmbit de GESTIB-, no és tenen en compte les avaluacions més qualitatives, on es dona informació sobre la família i l'alumne, que donen una visió més real del centre.

I pas al cinquè apartat i últim, professor. Sots-apartat 5.3.2, sistema de provisió de places. A partir de l'autonomia de centre el pacte parla de perfils professionals, però no especifica a quins nivells, i considerem important que segons el projecte educatiu de centre es pugui perfilar des d'infantil, des d'educació infantil, i que a més a més siguin vinculants, que actualment no ho són.

Sots-apartat 5.5, avaluació del professorat i carrera professional. La nostra experiència ens demostra que és urgent definir un sistema d'avaluació de la tasca docent, com menciona el pacte, i una bona proposta seria que l'equip directiu, juntament amb el professorat de cada cicle, fes una avaluació de tot el professorat, i que en el cas dels interins les avaluacions positives impliquessin l'obtenció de punts per als que fan una bona tasca educativa i comptessin a les llistes d'interins.

I per finalitzar vull agrair l'oportunitat que ens han donat per exposar el nostre punt de vista per poder arribar a un pacte educatiu real i de qualitat, i per formar persones crítiques, amb valors i competents.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Sintes. Ara té la paraula la Sra. Maria Victòria Torres..., no?; la Sra. Maria Ripoll i Pons, per un temps de deu minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN ALEMANY DE MAÓ (Maria Ripoll i Pons):

Gràcies. Bona tarda. En primer he d'agradir, com ha fet la meua companya, l'oportunitat que ens donen d'opinar sobre les necessitats de la nostra tasca docent.

Tal i com ha dit la meua companya pensam que el pacte ha de garantir una estabilitat a tota la comunitat educativa que ha d'estar fonamentat en el consens i s'ha d'adequar a cada centre, a les seves peculiars característiques. El pacte hauria de ser operatiu durant un llarg període de temps, per la qual cosa, adaptable als canvis socials i tecnològics. Hem de treballar per una educació encaminada a aconseguir la igualtat i l'equitat, però hem de cercar fórmules perquè aquesta igualtat i equitat siguin reals. Tots sabem que no és el mateix un alumne que pertany a la classe mitjana de la societat que un alumne fill d'immigrants que no parlin les llengües de la nostra comunitat i que la família no tengui cap nivell d'estudis, i que a més a més la seva prioritat és la subsistència. És per

açò que per a moltes famílies del nostre centre seria necessària una formació paral·lela, per ajudar a participar en la vida escolar dels seus fills. Açò implicaria treballar cap a un canvi de valors per aconseguir que s'adonin de la importància de l'educació com a canvi social i com a eina d'integració de les futures generacions.

Hem d'entendre que algunes d'aquestes famílies no han tingut contacte amb el sistema educatiu, com és el cas d'algunes famílies magribines, o bé han tingut contacte amb un sistema educatiu diferent al nostre, com és el cas de les famílies sud-americanes, que no coneixen el nostre funcionament i què s'espera d'ells com a pares. També ens trobam amb famílies que són d'aquí que han tingut una escolaritat difícil i no mostren un esperit col·laborador cap a l'escola, ans al contrari. Per tot açò pensam que és bàsica la feina de l'acompanyament de les famílies d'una manera continuada per part dels serveis externs a l'escola, com ha dit la meua companya els treballadors socials, els educadors socials, que reforcin el paper dels pares amb l'escola. També hem llegit en el pacte la necessitat de compartir educació els pares i els docents per poder acompanyar els infants en el seu procés educatiu, amb la qual cosa estam d'acord, però creiem que als professionals de l'educació no se'ns pot demanar més. Nosaltres sols no podem afrontar el repte d'educar famílies; com he dit abans s'hauria de fer amb professionals externs. El pacte dona cabuda a diferents especialistes dins el centre escolar; per a nosaltres seria un luxe tenir terapeutes a la nostra disposició, ja que pensam que molts dels nostres alumnes necessiten un seguiment o acompanyament terapèutic que milloraria el seu rendiment escolar i la seva qualitat de vida. Alguns dels nostres alumnes són convidats de pedra d'unes situacions dures i extremes que els sobrepassen i que els impedeixen no tan sols aconseguir els coneixements acadèmics sinó viure una infantesa apropiada.

Com he dit abans la nostra tasca principal és educar els infants. En alguns centres com el nostre aquesta tasca educativa comença amb les normes de cortesia més bàsiques, més elementals, per exemple demanar les coses per favor, donar les gràcies, saludar, respectar els companys, contestar amb paraules i no amb empentes... Nosaltres, seguint els nous coneixements aportats per la neurociència, ens hem proposat treballar per aconseguir un desenvolupament holístic dels alumnes, per la qual cosa ens centram en el treball de la conscienciació de les emocions, l'autoconeixement, l'autoestima, l'autocontrol, l'empatia i la resolució pacífica de conflictes.

En el pacte no es parla directament d'emocions sinó que es fa una referència a les intel·ligències múltiples de Gardner, però per desenvolupar qualsevol intel·ligència necessitam un clima emocional adequat, és per açò que nosaltres pensam que el treball de conscienciació de les emocions hauria de tenir un pes més gran dins l'educació.

Els mestres sabem per experiència el que ara pot demostrar la neurociència i és que un infant que pateix o ha patit per mala organització familiar o abandonament emocional té una empremta en el cervell que els manté a

mode d'emergència, són fillets súper activats que normalment són qualificats d'hiperactius i sobretot presenten una gran manca d'atenció. Per haver-hi aprenentatge ha d'haver-hi atenció i ha d'haver-hi curiositat. Si els infants viuen dins una situació d'estrès o d'emergència la seva resposta és la de supervivència, per exemple si són fillets que reben un cop involuntari l'interpreten com una agressió.

Una vivència afectiva emocional insegura influeix en l'adquisició dels coneixements, en una baixa autoestima i en una dificultat per establir vincles. Un cervell poc estimulat respon de forma deficient als aprenentatges, fins i tot pot presentar una hipocamp més petit que compromet la seva memòria, són fillets que lleixen una cosa i al cap d'una estona se n'han oblidat. Les mancances emocionals, els maltractaments i l'autoestima baixa produeixen forats emocionals en la memòria implícita que no ajuden a la construcció adequada de la personalitat i dels aprenentatges acadèmics.

El millor que podem donar als nostres alumnes és aprendre a cercar un equilibri entre el pensament, l'emoció i l'acció. Son uns ensenyaments aprenentatges que els serviran per a la resta de la vida, per afrontar qualsevol situació amb el criteri adequat i en la mesura adequada.

Tot el que he exposat pensam que d'alguna manera hauria d'estar recollit en aquest pacte i també s'hauria de tenir en compte a l'hora d'avaluar els centres. Un centre que ha dedicat més temps a aquests ensenyaments emocionals haurà de restar temps als ensenyaments acadèmics, per la qual cosa no podrà ser avaluat de la mateixa forma. Faig referència a les proves tipus IAQSE, aquests proves de l'Institut d'Avaluació del Sistema Educatiu.

És evident que els alumnes que han dedicat més temps a l'educació emocional no l'han dedicat a adquirir coneixements acadèmics. Estan en desavantatge els nostres alumnes per dedicar més temps a l'educació emocional? Nosaltres pensam que no, perquè per adquirir coneixements acadèmics tenen tota una vida, però ara, en aquest moment, el seu desenvolupament el més important és que tinguin un entorn que els acompanyi, els estimi i els ajudi a aconseguir un equilibri i un suport emocional que es configura durant l'etapa d'educació infantil i primària. Si realment volem una educació que formi persones iguals, lliures i democràtiques hem de tenir en compte la formació de la persona com a un tot.

Resumint, en la societat que vivim l'educació emocional és indispensable, la neurociència ens ho ha demostrat i ha arribat per quedar. Per desenvolupar aquesta educació necessitam professionals en plantilla i que l'avaluació dels resultats del centre ha de ser global, no només dels resultats acadèmics. Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Ripoll. Ara té la paraula la Sra. Maria Victòria Torres, per un temps de deu minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN ALEMANY DE MAÓ (Victòria Torres i Hamblen):

Buenas tardes a todos y a todas. Agradecer, en primer lugar, su invitación para intentar aportar nuestro granito de arena en un plan tan necesario e importante en el sistema educativo de las Islas Baleares.

Mi comparecencia sobre todo va a ser práctica y voy a hablar sobre la experiencia profesional que he podido tener impartiendo diversas áreas no lingüísticas en inglés durante doce años.

En el centro Antoni Juan Alemany, de Menorca, hemos querido apostar por el plurilingüismo y queremos compartir con ustedes lo que hemos ido haciendo y experimentando en estos años, las cosas que han funcionado y los problemas a los que nos hemos tenido que afrontar, porque, como es sabido, un proyecto no llega y se establece, sino que se moldea a las necesidades y expectativas de cada centro.

Para poder situarnos decir que nuestro proyecto empezó siendo piloto en el curso 2012-2013 asumiendo la asignatura de conocimiento del medio cultural y social en primero de primaria en inglés, conviviendo, a la vez, con talleres en inglés en secciones europeas, que se inició el curso anterior. Para este proyecto utilizamos la metodología AICLE, Aprendizaje Integrado de Contenidos en Lenguas Extranjeras, donde profesionales docentes imparten materias no lingüísticas en otra lengua. Esta metodología debe estar bien aplicada y no debe convertirse en una clase de inglés, donde se evalúe la lengua ni el vocabulario específico del tema, sino que la lengua debe ser la herramienta de acceso para construir nuevos conocimientos en una área.

Para que ustedes me entiendan, como maestra debo evaluar si un niño sabe en la lengua que sea qué es un mamífero o un sistema corporal, no si sabe los nombres de los mamíferos o de los órganos. Para ello, el maestro, además de tener un buen nivel de inglés, debe estar bien formado en este tipo de metodología y se deben elegir asignaturas donde el acceso a los conocimientos sea más importante que el acceso a la propia lengua.

Creemos que en áreas como educación física y música esto no sucede, la música en si misma es un lenguaje y no interferiría de manera tan necesaria el diálogo en el niño como en otras asignaturas. En educación física habitualmente recuerdan y memorizan palabras para pasar a diferentes acciones, es lo que a finales de los años 90 estuvo tan de moda en el área de inglés el TPR, Total Physical Response, pero no tendrán posibilidad de acceder al diálogo ni a crear sus propios esquemas mentales para mejorar sus habilidades lingüísticas.

Se necesitan áreas donde haya que pensar, comprender, hacer hipótesis, debatir resultados como pueden ser las áreas de ciencias naturales o sociales, ya que éstas permiten trabajar de una manera más fácil las inteligencias múltiples y adaptar las clases en base a los intereses del alumnado. También las

formas de pensamiento son diferentes, los esquemas mentales son otros, ya que tienen que hacer un esfuerzo mayor por entender en otra lengua los procesos y buscar estrategias de retención, lo que conocemos como la memoria implícita.

También se da prioridad en nuestro centro a un aprendizaje colaborativo y cooperativo, con más accesibilidad a los retos lingüísticos y sobre todo es muy importante dar mayor importancia a la competencia lingüística y no a la memorización. Esto es únicamente posible impartiendo otras áreas de interés en inglés.

En Baleares tenemos muchas cosas de las que podemos presumir y una de ellas es poder decir que nuestros hijos y alumnos tienen el gran don de poder vivir inmersos en dos lenguas de manera continuada y contextualizada. Este factor aunque en un principio pueda parecer una desventaja para acceder a un tercer idioma, o que pueda perjudicar el aprendizaje de alguna de ellas, personalmente les puedo decir que este factor lo facilita.

En el caso de nuestro colegio el inglés es la cuarta o quinta lengua que aprenden muchos de nuestros alumnos y hemos podido observar que la mayoría de los inmigrantes tienen una facilidad superior para deducir, buscar estrategias lingüísticas y alcanzar conclusiones orales con mayor rapidez que aquellos niños que tienen menos lenguas.

Todo ello, más una buena formación en este sistema de andamiaje que es el AICLE, nos ha permitido avanzar y mejorar. Después de estos años llenos de esfuerzo por parte de todo el claustro, gran apoyo del equipo directivo y muchas de nuestras familias, hemos podido ir retocando y ampliando lo que al principio fue un proyecto piloto hasta hacerlo nuestro. Hoy podemos decir que estamos establecidos y confirmar el éxito que tiene dicho proyecto.

Nuestros alumnos de sexto salen siendo más eficaces en la capacidad para entender lenguas y con una forma de trabajo innovadora, pero necesaria en nuestro mundo laboral, personas que saben trabajar en grupo, felices y buscan juntos alcanzar metas comunes motivados siempre por un mismo hilo conductor.

Queremos poder continuar y animar a otros centros a que lo hagan, pero para que sea posible y siga funcionando necesitamos que el centro se pueda organizar y reestructurar según las necesidades de nuestro alumnado, y por eso consideramos tan importante la autonomía de centro, para poder perfilar plazas en inglés en infantil; seguir estableciendo metodologías; continuar proyectos sin estar pendientes de los cambios políticos que pueda haber, porque desde el 2012 hasta este curso hemos tenido que estar pendientes de saber si podemos o no continuar con este proyecto cada año. Un ejemplo de esto, bueno para que ustedes me entiendan, el Decreto de mínimos, el 92/1997, permitía dar una asignatura que no fuese catalán, entonces en ese momento nos acogimos al conocimiento del medio social, la asignatura de conocimiento del medio social y cultural, que era una asignatura. A partir de la LOMCE, esta asignatura se vuelve a

dividir en dos, ciencias naturales y ciencias sociales, y nos encontramos con el dilema de si podíamos continuar o no poder continuar.

Después, en el año 2016, con el Decreto 45/2016, que tuvo repercusión en mínimos, únicamente se podía hacer una asignatura en inglés hasta cuarto de primaria, cuando nosotros hacíamos dos. Entonces, cada año estamos con una continuada lucha dependiendo de los cambios que existan.

Queremos poder continuar con un proyecto en el que creemos y que como profesionales de la educación estamos convencidos de formar a nuestros alumnos, para que puedan tener las mismas oportunidades que otros niños cuyas familias dominan el idioma o puedan pagar clases de inglés extraescolares.

También evaluamos a nuestros alumnos con una prueba externa oficial como se indica en el pacto que les pueda permitir tener una titulación para su futuro, aunque decir que para poder pagar las tasas de este título muchas familias sufren y les supone una compra semanal o quincenal.

No recibimos ningún tipo de ayuda económica para poder llevar a cabo este proyecto ni estas pruebas, cuando sabemos que en otras comunidades las pruebas son pagadas por la comunidad.

También comentar que necesitamos una continuidad en secundaria. En el caso de Menorca, los niños únicamente pueden acceder a la enseñanza de secundaria con áreas no lingüísticas en inglés en el Instituto Cap de Llevant, donde existe una línea en el proyecto British. Esto supone crear una desigualdad tanto entre el alumnado de la sociedad menorquina, ya que un alumno de Ciudadela no puede acceder a este instituto, como entre el alumnado de otras islas, donde el abanico de oferta educativa en lenguas es mayor. Los alumnos de nuestro centro que este curso han decidido presentarse a las pruebas British y las han superado deberían poder acceder de manera directa, y no es así.

¿Por qué? En primer lugar, porque se toman como referencias baremos como la renta, el número de hermanos, para poder entrar en este instituto, y a continuación el número de plazas en British es insuficiente o quedan vacantes ya que no han pasado el proceso de baremación para poder entrar en este instituto. Además de esto, los niños realizan una prueba de British donde se les hace una entrevista también oral en inglés y, claro, es un proceso que consideramos que tiene que estar recompensado y que son niños de 12 años.

Esto crea una gran desigualdad social para nuestros alumnos porque no se valoran sus conocimientos lingüísticos y el camino conseguido no tiene continuidad.

Todos los niños han de tener las mismas oportunidades en el sistema educativo público y poder hablar de una equidad real.

Para resumir, simplemente decir que donde más notamos que necesitamos aportación y ayuda es una formación adecuada para este tipo de perfil, autonomía de centro para poder tomar decisiones que en este momento a veces estamos a esperas, y también recursos, recursos para este tipo de proyectos.

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Muchas gracias, Sra. Torres. Ara per tal de formular preguntes o observacions tot seguit procedeix la intervenció dels grups parlamentaris. Els recordaria la limitació a dues preguntes per compareixent per tal que les compareixents puguin contestar a tots els grups.

Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la Sra. Núria Riera, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. RIERA I MARTOS:

Gràcies, Sra. Presidenta. Bones tardes a tothom, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Popular els volem donar la benvinguda i l'agraïment per la seva exposició, per les seves aportacions tan enriquidores i sobretot per la gran feina que fan.

Evidentment estan d'enhorabona, els ho he de dir, jo crec que he de dedicar part de la meua intervenció a donar-los l'enhorabona perquè en una situació d'un barri amb una situació com han dit d'una classe mitjana baixa, amb molts de nins de famílies immigrants, amb una atenció a la diversitat evidentment més nombrosa que en altres llocs, que hagin estat capaços de donar la volta a la situació, de crear un centre innovador amb aquesta qualitat educativa, amb aquesta il·lusió i, a més, amb aquesta formació de llengües evidentment és que trob que bàsicament els hem de donar l'enhorabona crec per aquesta feina i l'exemple que ens donen des del seu centre.

Evidentment, crec que és un exemple que és possible fer aprenentatge de llengües a qualsevol àmbit social, a qualsevol barriada, a qualsevol centre; que és possible donar igualtat d'oportunitats a tots si es disposa -com deien vostès- dels recursos que es necessiten i del personal de suport que es necessita i dels perfils professionals que es necessiten.

Les meves preguntes seran molt concretes perquè quasi m'estim més que parlin un poc més de com funcionen, en concret sí hi ha una coseta a cadascuna de les nostres compareixents.

A la Sra. Sintes, vista un poc la seva explicació, voldria saber si considera viable, supòs que sí, però en quines condicions que aquest mateix model que apliquen al seu centre s'apliqui a qualsevol altre centre, és a dir, és qüestió únicament de recursos?; és qüestió més de... les aules, tipus de... si hi ha diverses línies, una línia, si són col·legis petits?; si és viable l'aplicació d'aquest model a qualsevol centre o si

han de variar les circumstàncies i els recursos de què s'hagin de disposar?

A la Sra. Ripoll, li voldria fer una pregunta, ha parlat més del caire assistencial i voldria saber en quina situació es troben les beques menjador a la seva escola perquè, essent un centre que té aquesta peculiar situació de necessitats, ha parlat molt del caràcter assistencial, vostès que advoquen veuen a més per una formació o per una escola o per un centres més educatius de 0 a 3 que és l'etapa superior ens demana més assistencial, idò realment hi ha aquestes necessitats, no?

Per tant, voldria saber en quina situació es troben les beques menjadors i quines altres ajudes es podrien necessitar, per exemple per a activitats extraescolars, per a guardaria dels horaris de les franges del matí, un poc com funcionen i quines millores podríem aportar al pacte.

I a la Sra. Torres, idò, *felicitarle por la utilización de la metodología AICLE, nosotros somos unos defensores desde luego de esta metodología. Pensamos que además es una manera muy válida de introducir a los niños en las lenguas a través del aprendizaje de competencias como decía usted, más que de la gramática en sí en la expresión, el conocimiento general y el uso habitual de una lengua.*

Y queríamos saber cómo valora..., ha comentado que tiene dificultad cada año o tienen dificultad para saber al final qué materias van a poder dar, si las van a poder dar y en qué lengua la van a poder dar, y cómo... quisiera que profundizara un poquito más en cómo se desarrolla esta relación con la conselleria a la hora de planificar el curso, es decir, si les respetan la autonomía, ya que solamente se puede dar una materia en lengua extranjera, si les respetan la decisión de dar dos materias, si depende de la materia que ustedes decidan, que trabas se pueden encontrar o no, en fin, un poquito más, que nos detalle cómo funcionan desde el punto de vista constructivo, han dicho además ustedes que es para mejorar y para aportar nosotros en positivo.

I moltes gràcies per les seves aportacions.

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Riera. Pel Grup Parlamentari Podem Illes Balears té la paraula la Sra. Laura Camargo, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. CAMARGO I FERNÁNDEZ:

Gràcies, presidenta. Volia començar també donant la benvinguda i les gràcies a les senyores Sintes, Ripoll i Torres per la seva presència a aquesta comissió i per parlar d'un model de centre que està basat també en un model lingüístic diferent i segons ens han explicat amb èxit.

Crec que, a més a més, és una demostració empírica que aquestes idees que varen imperar durant un temps respecte de les possibles mancances o dificultats dels nins i nines de les classes més baixes, aquestes idees del codi elaborat i el codi restringit, que són idees ja superades, però que varen tenir èxit durant un temps, de Basil Bernstein crec que era, clarament es demostra que no són aplicables i que no és real, que es pot francament arribar a assolir coneixements independentment, lingüístics en aquest cas, i una expressió completa, una sintaxi completa, independentment de l'origen social i crec que això també és una de les funcions importantíssimes de l'escola, i d'això parlem també quan parlem d'equitat.

En el pla de les preguntes més concretes, en tinc un parell, un parell no mallorquí. La primera està relacionada amb la formació inicial del professorat, és a dir, com aconsegueixen professors i professores que estiguin en disposició i en condicions formatives de poder donar assignatures en llengües diferents de les llengües oficials d'aquesta comunitat autònoma, perquè durant el temps de la implantació del Decret de trilingüisme precisament un dels problemes que havien d'afrontar als diferents centres era precisament aquesta preparació inicial en llengües estrangeres, en aquest cas en anglès, que era la llengua exigida després del Decret de trilingüisme, per poder desenvolupar assignatures en aquesta llengua. Llavors, com troben i com cerquen aquest professorat tan ben preparat per poder donar aquestes assignatures.

I després han parlat totes tres de què és un centre que és, diguem-ne de referència, o clau en equitat, i com que és una de les qüestions de les quals més se'n parla i que a nosaltres també més ens interessa d'un pacte educatiu, tal vegada d'una futura llei, o almanco d'uns mínims, que l'escola sigui equitativa, veritablement compensadora de les desigualtats, com han aconseguit això, com han aconseguit que amb un alumnat tan divers des del punt de vista social i econòmic, hi hagi aquesta sensació que vostès han explicat, o aquesta realitat, anant més enllà de la sensació, que és una escola veritablement equitativa, perquè és una de les qüestions més complexes i és molt interessant conèixer un poc més amb profunditat com han arribat a aconseguir, a assolir aquest nivell d'equitat?

I finalment una qüestió molt concreta, què pensen..., crec que ha estat la Sra. Sintes, què vol dir amb pacte realista? Si pot explicar un poc més què és un pacte realista.

Per la meua part res més.

Moltes gràcies, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Camargo. Atès que la diputada del Grup Parlamentari MÉS per Mallorca ha excusat la seva absència, passam a donar la paraula a la portaveu del Grup Parlamentari El Pi PROPOSTA PER LES ILLES la Sra. Maria Antònia Sureda, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. SUREDA I MARTÍ:

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats. Agrair a les compareixents que hagin vingut a explicar-nos així com desenvolupen la seva tasca en el CEIP Antoni Juan Alemany. Veiem que s'han adaptat a les necessitats de l'alumnat que hi ha i això ha ajudat molt al desenvolupament d'aquests infants.

Nosaltres avui i en aquestes compareixences bàsicament el que volem és escoltar l'experiència de les persones que veniu i demanar a veure si poden fer més aportacions que millorin el pacte. Ho han fet en les seves explicacions, però m'agradaria demanar a la Sra. Sintes, ha parlat de regular l'absentisme de llarga durada, m'agradaria saber si pensen, si tenen pensat si podria anar bé de qualche manera, o ho ha de fer el Govern, però a veure si vostès havien pensat res en concret que pogués ajudar.

La Sra. Ripoll també ha parlat molt del desenvolupament emocional i que moltes vegades el fet de treballar amb aquest tema, pot fer que altres temes evidentment d'assignatures curriculars no s'hi treballi tant, però m'agradaria saber a veure si també tenen plantejat un projecte concret en aquest sentit, de suport, o si és una feina molt transversal aquest tema.

I per acabar a la Sra. Torres, el tema de les llengües. Ho ha comparat amb el projecte British que es fa a un institut. Vostès fan feina amb un altre tipus de projecte, ha dit que és molt necessària la formació, la flexibilitat de l'autonomia de centre i els recursos, però m'agradaria saber si pensa que els recursos que es poden treballar amb el projecte que vostès fan feina en llengües són molt diferents als recursos que es treballen quan es fa feina, per exemple, amb el British, amb altres tipus de projectes, per poder-los traslladar a altres centres per al funcionament, i sabent sempre que el nostre pressupost és molt limitat i el finançament evidentment és el que és i s'han de prioritzar. Però si són projectes que funcionen i són innovadors i poden ajudar a altres centres, a veure si ens ho poden especificar un poc més.

Agrair una altra vegada que hagin vingut, les faran altres preguntes i estam a l'escolta per poder fer aportacions també al pacte.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Sureda. Pel Grup Parlamentari MÉS per Menorca té la paraula el Sr. Josep Castells, per un temps de cinc minuts.

EL SR. CASTELLS I BARÓ:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta i moltes gràcies a les membres de l'equip del Col·legi Antoni Juan, no és la primera vegada que parlem del seu centre aquí, encara que sí que és la primera vegada que les tenim, precisament arrel d'una proposició no de llei que em sembla que va portar el Sr. Juan Manuel Lafuente, sobre el tema de l'ensenyament de l'anglès,

que al final li faré una pregunta a la Sra. Torres, sobre aquest tema. Però vaja, que sàpiguen que en aquesta comissió, doncs ja n'hem parlat de vegades i som coneixedors de la seva experiència i que, per tant, aquí hi ha hagut un interès en la feina que fan vostès.

Entrant ja directament i continuant una mica en aquesta línia de la feina que fan vostès, és clar, de tots els temes que ha tocat la Sra. Sintes, jo la felicito perquè ha estat molt metòdica, ha assenyalat tots aquells punts en els que creu que hi hauria d'haver majors concessions en el pacte, com que totes aquestes compareixences queden enregistrades, doncs per a nosaltres això és molt útil, perquè després, a l'hora de fer aquesta recepció del document del pacte, doncs tots els comentaris que han fet les persones expertes que han vingut aquí, doncs les podrem tenir en compte.

A mi m'agradaria aprofundir una mica precisament en dos aspectes que vostè ha tocat, un és el tema dels entorns desfavorits, per dir-ho d'alguna manera, de com aquesta realitat ha de ser tinguda en compte a l'hora de desplegar una política educativa. I aquí hi ha una idea que de vegades hem parlat i de vegades n'hem parlat..., fins i tot fa poc jo en vaig parlar en el Ple, arrel de com funcionaven els ajuts a les APIMA, precisament que vostè hi ha fet referència. Nosaltres defensem la possibilitat que hagi com a una zonificació, o una classificació per zones escolars, una mica en funció d'una sèrie de paràmetres que fan que realment la realitat socioeconòmica d'alguns centres sigui molt diferent les unes a les altres. I nosaltres creiem que aquestes zones escolars i per tant, aquesta classificació dels centres hauria de permetre una ponderació, o una correcció a l'hora de la distribució d'una sèrie de paràmetres, com per exemple els recursos, quota de professorat, quota de professorat de suport.

Nosaltres hem estat crítics amb algunes mesures que s'han pres amb molt bona voluntat, per exemple durant aquesta legislatura, per exemple a principi de legislatura hi va haver uns ajuts dirigits a famílies amb problemes socioeconòmics, però es van distribuir de forma lineal per a tots els centres, amb la qual cosa, és clar, hi havia centres que no tenien què fer-ne amb aquests doblers, en canvi n'hi havia alguns que no tenien ni per començar. I després precisament amb els ajuts a les APIMA, dons s'estableix un màxim de 800 euros per a cada APIMA, la qual cosa, és clar, hi ha APIMA que tenen unes necessitats molt majors que altres que potser doncs no ho necessitarien. Nosaltres treballem en aquesta línia d'intentar que hi hagi aquesta classificació, en funció de la realitat socioeconòmica dels centres, dels barris on s'ubiquen els diversos centres.

Després un altre tema que vostè ha tocat, que també aquí n'hem parlat varies vegades, és relacionat amb el tema de l'autonomia pedagògica, el tema de la selecció del professorat. No sé si sap que aquest és un dels temes més polèmics i que potser es fa més difícil assolir un pacte, perquè hi ha algunes, sobretot arrel de la postura d'alguns sindicats, que tenen por que aquesta capacitat de seleccionar professor, vinculat o implicat amb el projecte educatiu del centre, pugui xocar amb el principi de mèrit i capacitat. Nosaltres defensem

que no, nosaltres defensem que s'ha de poder perfilar la plaça i que això ha de ser perfectament compatible, amb tots aquells que compleixin el perfil legal de la plaça, puguin ser seleccionats pels principis de mèrit i capacitat.

He volgut posar una mica aquests dos exemples que són temes importants que vostè dels molts que ha tocat, que en aquests moments doncs encara seran objecte de debat entre les diferents forces polítiques, per poder arribar a aquest pacte. Vostè ha fet aquesta anàlisi punt per punt detallada i d'alguna manera potser ha quedat implícit que a vostès els semblabé l'orientació global del pacte. Vostè ha fet èmfasi en temes que s'haurien de desenvolupar més, però a mi m'agradaria saber en la seva propera intervenció una valoració global, és a dir, des de l'experiència, les expectatives del seu centre, la implementació d'aquest pacte educatiu en general entenc que seria positiva, o potser hi ha algun element que vostès veuen que pot xocar o que pot ser negatiu per la seva experiència o la seva expectativa, això també ens agradaria saber-ho. I aquesta de fet és l'única pregunta que li faig.

Passant a la Sra. Ripoll, jo li agraeixo molt que hagi incorporat tota aquest vessant emocional de l'educació, que és tan important. L'altre dia aquí en aquesta mateixa reunió, recordava com la UNESCO a l'any 1996 va establir els quatre pilars de l'educació, aprendre a conèixer, aprendre a fer, a ser i a conviure, i, és clar, tradicionalment ens hem preocupat molt d'aprendre a conèixer i ens hem oblidat dels altres i per això són molt importants les experiències dels centres, com els que vostès ens han presentat aquí, en què fan un esforç perquè aquest àmbit de convivència que sigui l'escola sigui també una oportunitat per desenvolupar aquestes altres maneres de conèixer.

Estic totalment d'acord amb vostè que això només s'aconsegueix amb la fórmula d'avaluar perquè, clar, si ens posem a treballar per projectes, a fer projectes innovadors, a fer que els fillets aprenguin a conviure, aprenguin a ser, però després només els avaluem pel que coneixen..., ha posat l'exemple de la llengua, no?, si nosaltres els estem ensenyant a treballar la competència lingüística per ser capaços de mantenir converses complexes, però després a l'hora d'avaluar-los només mirem si saben omplir bé els forats d'una frase o si saben fer un text, doncs resultarà..., ens pensarem que saben el mateix quan realment el coneixement serà molt diferent.

I ara acabo, Sra. Presidenta, perquè ja veig que se m'ha acabat el temps, amb una pregunta. Sra. Ripoll, no li faig cap pregunta però el que vostè ha dit m'ha suggerit tot això i haurem de tenir-ho en compte a l'hora del pacte, que tots els temes aquests de l'avaluació són molt importants; i a la Sra. Torres, per acabar, li volia demanar, ja que com bé ha recordat aquí vam tractar una proposició no de llei sobre el problema que tenien vostès amb el nou decret de llengües, i aquí doncs es va arribar d'alguna manera a un acord d'instar la conselleria perquè es trobessin les maneres de flexibilitzar la norma aquesta per poder permetre fórmules com la seva; jo recordo particularment que vaig fer una gestió amb la directora general, na Maria Alorda, responsable d'aquest tema, i em va

assegurar que aquesta fórmula s'havia trobat. Aleshores el que volia saber era una actualització d'aquesta informació i saber si s'ha pogut solucionar així, diguem, posant pedaços, o si s'ha trobat una solució que els permeti a vostès treballar tranquil·lament, perquè si no, doncs, hauriem de posar fil a l'agulla per aconseguir-ho.

I això és tot. Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sr. Castells. I atès que pel Grup Parlamentari Mixt no hi ha cap diputat present, ni diputada, present a la sala, passarem a donar la paraula al Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Elena Baquero, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. BAQUERO I GONZÁLEZ:

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies i benvingudes les tres. Nosaltres, els que vivim a Menorca, o els que som menorquins, coneixem molt bé aquesta escola pel model que teniu i on sou, i tota la problemàtica que hi ha en aquesta escola. A mi, escoltant-vos, el que..., bé, la problemàtica, que heu donat la volta a la problemàtica, i heu intentat que sigui millor. Jo escoltant-vos el que veig és que és més important que mai l'autonomia de centre, que això sí que està recollit i crec que bastant bé en el document d'Illes per un pacte. A mi també m'agradaria saber si heu de dir alguna cosa més sobre això; les tres heu fet incís en l'autonomia de centre i en la importància pedagògica de cada centre depenent d'on estigui situat i depenent dels fillets que vinguin i de les condicions, i m'agradaria saber si ho trobeu ben recollit en el document.

També tot el que heu explicat i el que també sabem és la importància, que també surt recollit al document, de l'educació com a comunitat educativa. Per tots els projectes que heu explicat i que esteu fent teniu moltes col·laboracions externes amb institucions, amb associacions, amb la família, amb els mateixos nens...; si ho veieu vosaltres i ho veieu bé i en teniu prou, d'aquesta manera de treballar amb la comunitat educativa, o sigui, no només l'educació dins l'escola sinó l'educació amb associacions de veïns, amb el barri, amb els pares..., a veure com ho veieu.

També el projecte lingüístic que teniu, com..., és difícilíssim; de fet també amb tota la quantitat de fillets que teniu, primer programes per a nouvinguts, programes d'acolliment a nouvinguts, com ho feu?, com trebal·leu el projecte de llengües estrangeres per a tots els nouvinguts?, i a més amb això que heu explicat, que n'hi ha molts que se'n van un i dos mesos, és el que crec que heu entès, com es fa això?, com aconseguir arribar als objectius?

També ens agradaria saber, i ja per acabar, com ho feu per la participació; heu parlat molt de participació de famílies, però com es fa per la participació dels alumnes, si teniu un programa especial o si trebal·leu d'alguna manera amb ells.

Res més. Crec que a la vostra escola també es fa un seguiment des de Serveis Socials, hi ha bastants famílies que segueixen els Serveis Socials de l'Ajuntament, i també Menors. Clar, són moltes institucions ficades a la mateixa escola i, bé, si podeu aprofundir-hi una miqueta més.

Res més. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Baquero, i ara per contestar les preguntes o observacions formulades pels grups parlamentaris tenen la paraula les compareixents. En primer lloc podríem donar la paraula a la Sra. Maria Victòria Sintès, per un temps de cinc minuts, tot i que serem generosos.

Hauria d'agafar el micròfon o passar aquí. Sí, perquè quedí enregistrat; si no, no quedarà enregistrat.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN I ALEMANY DE MAÓ (Maria Victòria Sintès i Rita):

Bé, intentaré contestar a tot, encara que jo som una persona que necessit tenir les coses molt quadrículades i molt... molt dominades, necessitat dominar-ho.

A veure, la primera pregunta, que em demanaven si era viable el model que nosaltres tenim implantat, nosaltres consideram que l'escola d'una línia és l'ideal, ja que ens coneixem tots i açò permet arribar a tot l'alumnat. He insistit molt en l'autonomia de centre; consider que és la base perquè és molt important que el professorat estigui d'acord amb el projecte de centre i que a més a més el tiri endavant i s'hi impliqui. Quan fa sis anys que vaig agafar la direcció el primer que em vaig plantejar és envoltar-me de bons professionals, i a través de les comissions tenia aquesta possibilitat. El fet de tenir bons professionals et permet tirar endavant molts de projectes i projectes amb calat.

Després, quan m'ha demanat què significava un pacte realista, jo trob que un pacte realista vol dir que sigui operatiu durant anys i que s'adapti als canvis socials.

No sé..., és que hi havia tantes preguntes, i jo així no...; no ho sé, si em voleu...

LA SRA. PRESIDENTA:

Si de cas, si ha acabat la seva intervenció...

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN I ALEMANY DE MAÓ (Maria Victòria Sintès i Rita):

Sí, ho compartirem.

LA SRA. PRESIDENTA:

... podem donar la paraula a la Sra. Maria Ripoll. Gràcies.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN ALEMANY DE MAÓ (Maria Ripoll i Pons):

A veure, a la pregunta que m'ha fet la Sra. Riera sobre les beques menjador, idò sí, nosaltres tenim una sèrie d'alumnes que estan becats al menjador però, com ha dit el Sr. Castells, les beques menjador també ens varen arribar per diferents vies; una va ser a través de l'ajuntament a mitjan curs, o a mitjan del primer trimestre -aço va ser l'any passat-, i sí que afavoria una sèrie de famílies, però amb uns criteris imposats, i quan nosaltres teníem tota l'organització ja del centre muntada ho van desbaratar tot, que van arribar més tard, es van incloure..., si nosaltres per exemple teníem quinze o vint fillets que venien a menjador després de sobte ens en varen entrar vint més. Clar, açò va implicar d'un dia per l'altre o d'una setmana per l'altra -aço l'equip directiu ho sap més-reestructurar-ho tot perquè allò no s'havia fet amb previsió de temps. Clar, açò quan tenim el curs ja començat és ver que és ajuda per als fillets, però també és veritat que frena eficàcia a tota la resta, perquè reestructurar tot..., si ho vols acabar d'explicar perquè ella és més de l'equip directiu.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN I ALEMANY DE MAÓ (Maria Victòria Sintès i Rita):

No, el problema és que amb les beques no arriben tots els doblers de cop i va per... van no... molts d'alumnes queden el primer trimestre, però fins que no arriba la segona part, doncs, normalment les famílies no assumeixen o no paguen... seguir pagant el menjador. És clar, l'escola no té pressupost per pagar aquest menjador i és una empresa privada i ella tampoc, per tant, alguns alumnes deixen de venir al menjador i quan tornam a tenir una altra vegada la remesa, doncs, torna a començar.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN ALEMANY DE MAÓ (Maria Ripoll i Pons):

Després, de les activitats extraescolars hem de dir que enguany, per exemple, que ja he vingut quasi al darrer trimestre, però ens han posat, sí, la conselleria ens ha donat una partida de doblers per posar com un mestre de suport als fillets que anaven més endarrerits i això, i que açò ha funcionat molt bé. No sé si açò es recollirà o no, però han vist que els fillets se senten molt segurs, molt més suportats i molt més acompanyats, però, és clar, ha vingut també el darrer trimestre, o quan va començar aquest trimestre.

Molt bé, la Sra. Camargo m'ha demanat com hem aconseguit l'equitat. Tant de bo haguéssim aconseguit l'equitat!, vull dir, jo seria feliç, vull dir, seria el meu somni professional; jo he dit que s'hauria de recollir la manera, jo no sé com, vull dir, faig un treball de conscienciació d'emocions, de recull de tots els seus sentiments, tan positius com negatius, unes feines de dinàmiques de grups per cohesionar els grups perquè se sentin tots més companys. És ver que des que fem aquestes dinàmiques ha baixat molt la conflictivitat, però l'equitat si no és amb ajuda de l'administració, miracles a Lourdes. Així de clar, vull dir, jo l'equitat...

(Se sent una veu de fons inintel·ligible)

... no, no, jo he dit que si volem lluitar per una igualtat i una equitat s'han de tenir en compte tots els factors que jo he desenvolupat, però açò no vol dir que jo... tant de bo l'hagués trobada i, bé, els contaria la fórmula ràpidament!

Després el desenvolupament emocional, que m'ha demanat aquella senyora, que me'n record del nom.

(Se sent de fons la Sra. Sureda i Martí que diu: "Sureda")

Sureda, doncs açò, el desenvolupament emocional és molt curiós perquè jo ho vaig començar com a un joc amb els meus alumnes per veure si funcionava, com que vaig pensar però mal no els en pot fer..., però ho provarem, no?, de conscienciar-se de com... jo què sé!, ells, els fillets, són molt explosius, quan estan enfadats estan molt enfadats i no mesuren; doncs, s'han de regular aquestes emocions, qualsevol emoció, però per exemple la ràbia, que és la més explosiva, saber regular-la per poder baixar el to, ara no puc parlar, esperaré un poc més, i açò és un aprenentatge, açò ho fem sense estar enfadats, són com a exercicis per fer aquestes coses. I llavors, quan es presenta la situació real ells ho dominen i han baixat amb açò la conflictivitat; han pujat la tolerància, perquè, és clar, nosaltres tenim fillets de moltes nacionalitats i alguns més rebutjats que els altres, i, toc fusta de moment, no he tengut problemes de *bullying* i d'aquestes històries, açò no vol dir que no puguin aparèixer.

El Sr. Castells no m'ha fet cap pregunta.

La Sra. Elena Baquero... ai, ah!, l'associació educativa, com la treballaríem. Açò sí que jo no ho sé realment, perquè, com ha dit la meua companya, nosaltres tenim una APIMA molt... he dit jo que les nostres famílies necessitarien una ajuda paral·lela per implicar-se dins l'educació dels seus fills i una manera d'implicar-se en l'educació dels seus fills és participant amb les APIMA. Nosaltres, les nostres famílies, n'hi ha molt poques, molt poques, és una APIMA molt reduïda, molt poca gent, de 160 tenim 20 famílies dins l'APIMA, d'acord? És clar, açò, fer un projecte d'implicació de les associacions del barri a nosaltres ja ens sobrepassa, realment tampoc no sé la fórmula.

No sé si m'he deixat a algú. Digués.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN I ALEMANY DE MAÓ (Maria Victòria Sintès i Rita):

Quant als serveis externs tenim el policia tutor, que fa una feina magnífica, policia nacional, participació ciutadana també, menors, serveis socials, però el que reclamam és que hi hagi un educador social en aquest tipus d'escoles, que és bàsic, perquè als mestres ens ocupa molt de temps i no ho podem abraçar tot. Hi ha situacions que se'ns plantegen com a famílies i alumnes que nosaltres no podem donar una resposta professional.

Ara, fa dues setmanes, va sortir, ha sortit un projecte que les escoles poden demanar sis hores d'un treballador social, açò fa la setmana passada, està molt bé, és una iniciativa, però nosaltres creiem que no és la solució perquè tornarecaure, en part, sobre el professorat perquè implica sis hores, és un dia a la setmana només, i a més implica que tres mestres facin un curs, facin una feina amb les famílies, facin una feina amb els fillets que ja es fa, però és una feina de treballador social.

LA SRA. PRESIDENTA:

Molt bé, moltes gràcies, Sra. Sintes i Sra. Ripoll, a la par. Ara li donam la paraula a la Sra. Victòria Torres, per un temps de cinc minuts.

LA SRA. REPRESENTANT DEL CEIP ANTONI JUAN I ALEMANY DE MAÓ (Victòria Torres i Hamblen):

Bueno, voy a intentar contestar la pregunta de la Sra. Riera y también al Sr. Castells, he intentado hilar.

En primer lugar, decir que, como he podido explicar antes, sí nos hemos encontrado con el problema de los cambios de decretos, cada año hemos estado a la expectativa de saber si podíamos continuar o no con el proyecto, principalmente porque empezamos con el proyecto piloto, después el proyecto piloto ya fue desapareciendo de otros centros cuando nosotros queríamos continuar. Creo que ha funcionado, sinceramente, por la plantilla que tenemos y el equipo directivo que tenemos y, a pesar de tener estos... cada año este pequeño problema, de encontrarnos a lo mejor un decreto o un momento de no poder continuar, sí que lo hemos podido arreglar y no... no sé exactamente como lo ha dicho usted, con paños o hilar... No, lo que hemos hecho es coger un proyecto propio, que también nos ha venido bien porque así, de esa manera, lo hemos hecho más nuestro, es un proyecto que se llama Explo Box, que está derivado en ciencias, o sea, seguimos dando las ciencias sociales y ciencias naturales en algunos cursos, depende de... A ver, tampoco es que estamos dando todo en inglés, o sea, depende del grupo, depende de las necesidades del grupo y también de la necesidad que ellos tengan, pero sí que con este proyecto se nos ha permitido tener una asignatura, hasta tercero, en mi caso, que yo estoy en primer ciclo; primero, segundo y tercero en ciencias naturales en inglés, ciencias sociales en inglés, a través del Explo Box. Explo Box es un proyecto que hemos hecho nosotros, lo hemos hecho nuestro y gracias a esto sí que hemos podido y no hemos tenido inconveniente.

Después, contestar a la Sra. Camargo, sí, bueno, en mi caso tuve la gran fortuna en el año 2004 de iniciarme en el proyecto bilingüe de la Comunidad de Madrid, yo aprobé plaza en Madrid, entonces, estuve allí siete años, siete años donde al principio era un mundo donde tampoco se nos dieron muchos recursos, internet no era lo que es ahora y fuimos aprendiendo un poco sobre la marcha. Sí que es verdad que los recursos en ese momento eran otros, no son los que hay ahora, se nos dio una buena formación, dos meses para sacarnos un *proficiency* o un C1 en inglés, a todos los maestros de inglés que se acogieron, los centros que se

acogieron al proyecto bilingüe, y también un mes fuera en Cambridge, en mi caso fui a Cambridge un mes, no para ya perfeccionar el inglés, sino para formarnos como maestros en AICLE, dar otras asignaturas en inglés.

También decir que en mi caso mi madre es inglesa, entonces para mí es mi segunda lengua.

Y yo creo que es muy importante el nivel de inglés de los maestros que entran, muy importante, y para eso hace falta que..., opino que los maestros de inglés tengan por lo menos un B2, C1 diría yo, porque si no... un maestro de inglés no es lo mismo que un maestro de metodología AICLE, no tiene nada que ver.

Después vine aquí, me dieron la oportunidad de poder trabajar en Antoni Joan, y aquí estamos, intentando formarnos lo máximo posible. Sí que hice cuando llegué aquí, ahora hará... ¿seis años ya, Vicki?, sí que hice un curso de formador de formadores, aquí en Palma, y también tengo una habilitación lingüística que aquí no existe para poder dar..., o sea en Madrid, en la Comunidad de Madrid, creo que en Andalucía también existe, que es una habilitación lingüística donde acredita que tú puedes dar unas áreas en inglés, en mi caso es de Ciencias Naturales y Sociales.

Después también contestar a la Sra. Sureda, ¿sí?, vale, el tema de los recursos. A ver, creo que en este caso lo que más funciona, además de tener un buen nivel de inglés e intentar tener una buena formación, es el tema de los auxiliares de conversación. Nosotros tenemos una auxiliar de conversación en el centro, nativo, y nos damos cuenta sobre todo que los niños intentan hablar con ella, en este caso, de una manera mucho más natural que con nosotros porque necesitan esforzarse, es una realidad. Y al igual nosotros tenemos también la gran suerte de tener dos voluntarios en el centro, dos personas jubiladas que vienen todos los martes, porque sí, o sea, son parte de nuestra plantilla ya, ¿cuántos años llevamos con ellos ya?...

(Se sent una veu de fons que diu: "siete")

... siete años, vienen todos los martes e interactúan con los alumnos, a través de juegos, todo oral, ¿eh?, todo oral. Esto sí que es necesario, el tema del auxiliar de conversación. Por ejemplo, un año no se nos dio por puntuación, claro, esto es lo que no puede ser; no puede ser que por baremación, otra vez, estemos sin un auxiliar, un centro como el nuestro donde estamos haciendo un proyecto y donde se pueden ver los resultados a través de pruebas externas.

Bueno..., y sobre todo maestros formados, o sea, poder perfilar las plantillas, tener autonomía de centro, volvemos a lo mismo.

Y me queda, creo, la Sra. Baquero, ¿sí?, el tema de cómo lo hacemos, cómo trabajamos. Nosotros elegimos Ciencias y Sociales principalmente porque hay que estudiar, o sea, no es la típica asignatura que ellos llamarían a lo mejor... María, ¿no?, bueno, de si Educación Física me aprendo *jump o hop*

o *skip* y ya está, o sea, tienen que estudiar y además tienen que procesar esquemas mentales porque no pueden memorizar. O sea, yo cuando era pequeña me... "estúdiate esto de historia o esto...", y lo estudiaba, pero luego no lo aprendía.

La diferencia de esto es que aprenden porque si no lo entienden no lo pueden explicar. Yo no exijo en ninguna prueba que me lo tengan que decir en inglés porque, lógicamente..., a ver, no vamos a engañarnos, hablamos de educación plurilingüe, pero los niños no salen hablando en inglés correcto, entienden muchísimo, es increíble lo que entienden, pero eso no significa que salgan hablando perfectamente el inglés. Lo que sí es que dentro se crean unos esquemas y unas formas y unas estrategias lingüísticas muy importantes.

Nosotros, en nuestro caso, por ejemplo en tercero sí que realizamos una prueba de Trinity College, realizamos en tercero de primaria un nivel 3, que equivale a un A1, o sea, ya en tercero los niños tienen un A1. Y después, en sexto, hacen un nivel 4 de Trinity College también, que salen del centro ya con un A2.

Sobre todo darle importancia a la oralidad, o sea, se acabó eso de memorizar o la típica lista que aun siendo mi madre inglesa te tenías que estudiar la famosa lista de..., y decías, ¿y para qué sirve?, no, eso se acabó, o sea, eso ya no existe. Las clases son un..., es un continuo debate, es un continuo intento de trabajar en grupo y decirlo mejor que el grupo de al lado y luego colaboro con el grupo de al lado para que todos lleguemos a la misma meta.

En primero sobre todo oralidad, o sea, todo es oral, todo. En segundo empezamos con un poco de lectura y en tercero ya damos pie a la escritura, pero no una escritura correcta, yo no les evalúo a ver si me escriben *house*, h-o-u-s-e, o j-a-u-s, para nada, lo que quiero es que me entiendan. Entonces, es muy importante el vocabulario y la gramática incorrecta. No pasa nada si dicen *I like... I like fish* o *I can't... I can't fish*, bueno... pues también tienen razón porque esto significa... o sea, no hay que... no frenarles, ¿no?, no frenarles en su evolución.

De lo que nos damos cuenta sobre todo es de lo que llegan a entender, en sexto entienden mucho inglés, no sé si..., creo que sí.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies. Sra. Torres. I, una vegada que hem acabat el debat, volem agrair la presència de la Sra. Maria Victòria Sintès, de la Sra. Victòria Torres i de la Sra. Maria Ripoll, moltes gràcies.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS